

Vi skal rejse os og høre, hvad der står i
Lukasevangeliet kap. 18:

Til nogle, som stolede på, at de selv var retfærdige, og som foragtede alle andre, fortalte Jesus denne lignelse: »To mænd gik op til templet for at bede. Den ene var en farisæer, den anden en tolder. Farisæeren stillede sig op og bad således for sig selv: Gud, jeg takker dig, fordi jeg ikke er som andre mennesker, røvere, uretfærdige, ægteskabsbrydere, eller som tolderen dér. Jeg faster to gange om ugen, og jeg giver tiende af hele min indtægt. Men tolderen stod afsides og ville ikke engang løfte sit blik mod himlen, men slog sig for brystet og sagde: Gud, vær mig synder nådig! Jeg siger jer: Det var ham, der gik hjem som retfærdig, ikke den anden. For enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes.«

[Lukasevangeliet 18,9-14](#)

Jesus fortæller om to mænd:

Den første var en god mand. Han betalte sin skat, ham kunne man stole på, ham ville de andre gerne være sammen med.

Den anden var ikke så populær, faktisk var han en landsforræder og sikkert også en svindler

De troede begge to på Gud, og de gik begge to op til templet for at bede. Men der var kun én af dem, der blev accepteret af Gud. Det var ham, der var landsforræder og svindler! :-)

For den velansete farisæer han var kun optaget af, hvor god han selv var.

Den uglesete tolder han var optaget af, hvor god Gud er. Og han viste at han ikke selv var et godt menneske. Derfor bad han den gode Gud om at forbarme sig over en synder som ham.

Jesus fortalte ikke historien fordi, Jesus vil have os til at gøre onde og forkerte ting, være bedragerer eller landsforrædere. Men Jesus vil have os til at forstå noget om, hvem *Gud* er og hvem *vi* er. At Gud er Gud og Gud er god. Og det er vi ikke. Vi er ikke Gud, og vi er ikke ”gode nok på bunden”.

Det virker måske som en sur lektie. Hvem af os – børn, unge og voksne – vil ikke gerne selv bestemme, selv være herre over vores eget liv. Og hvem af os har ikke tænkt, at selvom vi ikke er perfekte, så er vi da ikke så slemme som den eller den. Mon ikke de fleste af os helst vil synes, at vi er gode nok på bunden.

Men hvis vi vil tro på Gud, så er det faktisk mægtigt befriende, at vi ikke behøver at være Gud over vores liv; og det er mægtigt befriende, at Gud godt ved, at vi *ikke* er gode nok på bunden.

Farisæeren han var kun optaget af, at han selv var god nok. Han havde sit på det tørre. Og han vidste også, hvem der ikke var gode nok. Hvem der var udenfor.

Nogen gange kan vi måske også være fristede til at tænke, at vi er med i gruppen, at vi hører til i det gode selskab; vi opfører os ordentligt, vi gør de rigtige ting, vi mener de rigtige ting. Og vi tænker måske også om nogen af de andre: Hun er ikke med, han er irriterende, de har nogle trælse meninger, eller ”han har været en skidt karl”.

Der er måske også nogen, som vi synes, ”De tror de er så smarte”, eller ”de tror de så rigtige og gode, at de er mere kristne end vi andre.”

Eller måske har I oplevet selv at føle jer sat udenfor – i skolen, i lokalsamfundet eller i kirken. I var tilsyneladende ikke gode eller fine nok efter de andres mening.

Overfor Gud er der ingen, der ikke er fine eller gode nok. Overfor Gud er vi alle sammen fuldstændig lige: Vi er skabt af den samme Gud; vi er elsket af den samme Gud; vi har fået vores liv givet og betroet af den samme Gud.

Og vi er også lige på den måde, at ingen af os formår at være fuldkommen gode og kærlige. Vi er altså helt lige.

Overfor Gud er der ikke nogen, der er mere gode eller rigtige, eller fromme eller folkelige eller grundtvigske eller Indre missionske. For Gud er vi bare hans børn.

Men Gud er Gud, og Gud er god. Og det er vi ikke; vi er ikke Gud og vi er ikke gode nok på bunden. Det er det Bibelen kalder synd. Og det var også det toldereren var klar over: Gud vær mig synder nådig, bad han.

Det med synd, det er der vist mange der synes, lyder som noget sort og negativ snak. Måske kan vi få det med synd galt i halsen, fordi vi tror, at det med synd betyder, at vi ikke er noget værd, at vi er dumme og onde mennesker. Det er en misforståelse.

Men nogle gange er der nok blevet prædikeret om synd på sådan en nedværdigende, ja, en ydmygende måde. Der er nogen mennesker, som er blevet ydmyget og har fået ødelagt deres selvværd af igen og igen at få at vide: Du er kun en uduelig synder, som ikke er god nok, og som ikke i dig selv er noget værd.

Det er jo noget forfærdeligt vrøvl! For vi er Guds børn, skabt fantastisk af Gud og elsket af Gud og af andre mennesker. Vi er uendeligt meget værd alle sammen.

Synd, det handler om, at Gud er Gud og Gud er god, og derfor holder Gud os ansvarlige for vores liv – om vi elsker vores næste og om vi elsker Gud. At tale om synd er at tage det onde i verden og i os selv alvorligt. At tale om synd er at tage det onde, som andre gør mod mig, og som jeg gør mod andre alvorligt. Tolderen han var nået til det punkt, hvor han ydmygede sig selv og erkendte: Jeg er ikke god nok på bunden, slet ikke. Jeg elsker ikke Gud og min

næste, som jeg burde. Jeg er en synder. Jeg kan ikke leve en dag mere uden Guds tilgivelse og nåde.

Tolderen blev ikke ydmyget af farisæerens selvretfærdighed. Han ydmygede sig selv, og bad Gud om nåde og om tilgivelse.

Men hvordan får vi så hold på det her med, at vi på én gang ikke er gode nok og samtidig er vi Guds elskede børn, skabt fantastisk af Gud, uendeligt meget værd.

Det handler om at forstå, at min værdi, ikke er noget, som er indeni mig; min værdi handler ikke om, hvor god, eller smuk, eller dygtig eller behagelig jeg er. Vi har ikke værdi på grund af det vi er eller kan. Vi har værdi, fordi vi er elsket: Elsket af andre mennesker og elsket af Gud.

Det handler altså om vores forhold til Gud, vores relation til Gud.

Den ene vej, fra Gud til os, der ser det sådan ud, at Gud har skabt os og Gud elsker os. Derfor har vi værdi.

Den anden vej fra os til Gud, ser det sådan ud, at vi formår at være gode nok, at vi ikke formår at elske

Gud og vores medmennesker, så højt som vi elsker os selv. Gud elsker os hverken mere eller mindre af den grund! Men vi kan ikke leve – hverken nu eller for evigt – uden Guds tilgivelse og nåde. For Gud er Gud og Gud er god.

Fordi vi er Guds værdifulde og elskede børn, så holder Gud os ansvarlige for det liv, som han har givet og betroet os.

Derfor bliver vi aldrig færdige med at bede: Fader vor ... forlad os vor skyld ... for dit er riget og magten og æren.

Gud er Gud, og Gud er god.

Amen.